

OVIDIANES

1. JOSEP BERTOMEU MOLL
Capvespre
2. SANTIAGO DIAZ I CANO
Per sempre
3. JOAQUIM ESPINÓS
La presó del cel
4. RAFAEL CHIRBES
La bona lletra

RARA AVIS

1. JOAN M. MONJO
Oh! Dietaris inèdits
2. ESTER VIZCARRA
*Enterreu-me en batí i en sabatilles.
Biografia novel·lada de Joan Valls
i Jordà*
3. ALFONS MARTÍ BAUÇÀ
L'odissea dels Minorcans
4. POESIA COMPLETA. CARTES A
FERNANDO PESSOA.
Mário de Sá-Carneiro
(traducció de Vicent Berenguer)

Ovidianes, 4

La bona lletra narra en primera persona les peripècies vitals d'una família humil, de vençuts republicans, al llarg dels anys difícils de la dictadura franquista. Anna, la protagonista del relat decideix, al tram final de la vida, trencar el silenci i fer un exercici de memòria, confessional, per contar al fill la seua llarga i inútil lluita per sobreviure. Bona part de l'univers literari de Rafael Chirbes es localitza al País Valencià. Això situa l'autor davant la contradicció que "paradoxalment, alguns dels personatges, per exemple de *La buena letra*, a penes entenen el llenguatge en què els narrava". Aquesta traducció persegueix, també, que pugui ser llegida com potser hagués estat escrita si les circumstàncies sociopolítiques i personals haguessen estat unes altres. *La bona lletra* conforma, juntament amb *Mimoun*, el primer bloc de l'obra chirbesiana, unes narracions que, en opinió de l'autor, són "més *nouvelles* que novel·les", cosa que li va permetre "un treball més polític, d'orfebreria, mentre que les novel·les posteriors, que són novel·les llargues, tenen més daltabaixos". Uns trets estilístics deixen clar que estem davant una narració especialment acurada a nivell formal.

Amb la col·laboració de la Fundació Rafael Chirbes

Sempre ho he dit: *La bona lletra* és la millor novel·la de Rafael Chirbes. N'hi ha moltes més. Quasi totes. Aquesta, però, em sembla que és la millor.

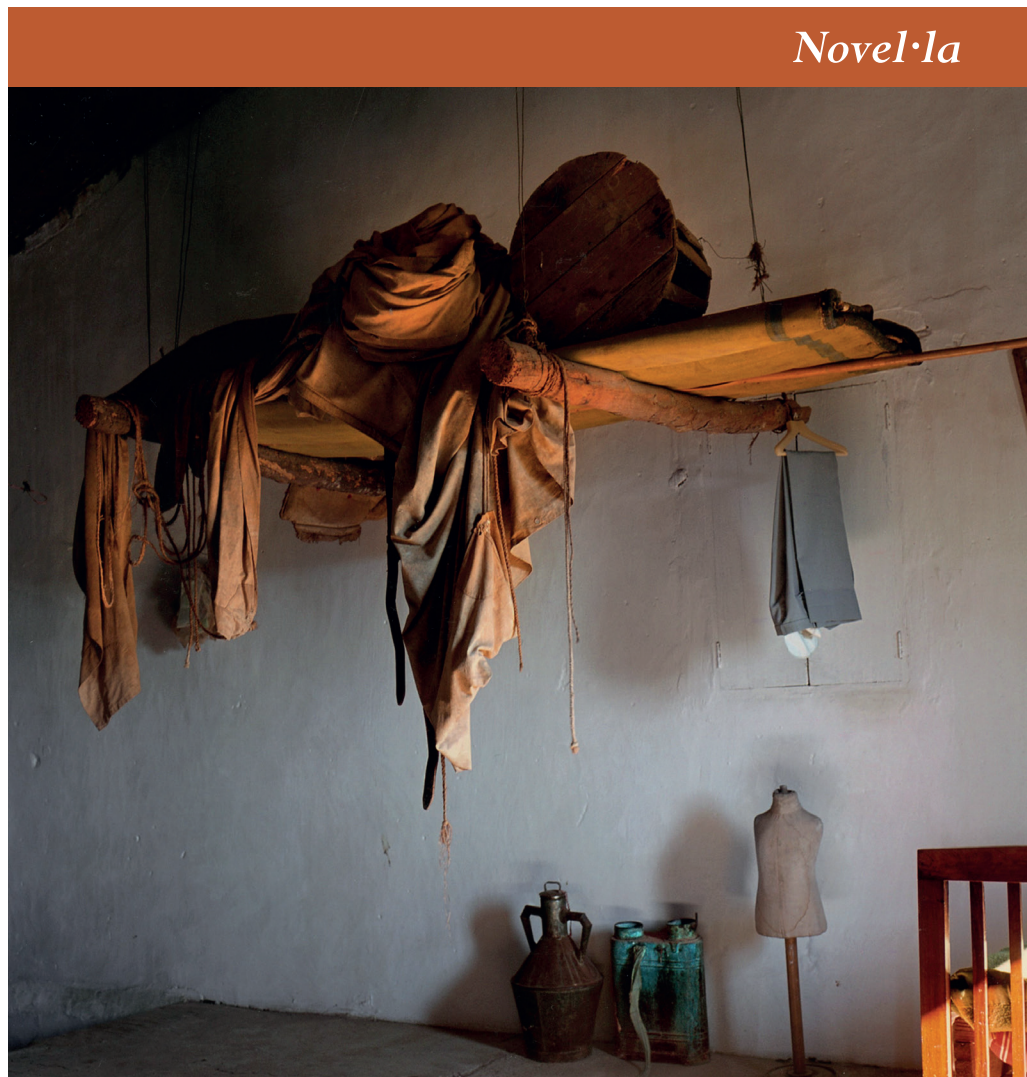
Alfons Cervera, escriptor.

Rafael Chirbes

La bona lletra

Novel·la

Rafael Chirbes Magraner va néixer a Tavernes de la Vallidigna el 27 de juny de 1949 i va morir a Beniarbeig el 15 d'agost de 2015.

La seua trajectòria de formació i professional, però, la va desenvolupar majoritàriament fora de València: a Madrid, el Marroc, París, Barcelona, A Coruña i Extremadura. L'any 2000 va tornar a València i es va instal·lar definitivament a Beniarbeig, molt prop de Dénia. En un principi, Chirbes es va dedicar a la crítica literària i a altres activitats periodístiques, com ara a fer ressenyes gastronòmiques i articles per a la revista *Sobremesa*, i als reportatges de viatges. La seua primera novel·la, *Mimoun* (1988), va resultar finalista del Premi Herralde, i *La larga marcha* (1996) va ser guardonada a Alemanya amb el Premi SWR-Bestenliste. Amb aquesta novel·la va iniciar una trilogia sobre la societat espanyola que abraça des de la postguerra fins a la Transició i es completa amb *La caída de Madrid* (2000) i *Los viejos amigos* (2003).

Va guanyar en dues ocasions el Premi Nacional de la Crítica, els anys 2007 i 2013, per *Crematorio* (2006) i *En la orilla* (2012), respectivament.

Tot i ser un escriptor i periodista d'expressió castellana, va ser un defensor acèrrim de la llengua pròpia, el valencià, que era la seua llengua materna, com ho demostren les declaracions que va fer en la darrera entrevista que va concedir al seu amic d'adolescència, el també escriptor Josep Bertomeu Moll, per a la revista *L'Espill*: "La meua llengua familiar és el valencià, però no sé escriure'l. Com a tanta gent de la nostra generació, a mi ningú no em va proporcionar cap llibre en valencià durant la primera infància. Més bé fou al contrari. A l'escola teníem prohibit parlar-lo. Hem estat una generació analfabeta en llengua materna."

La bona lletra

Rafael Chirbes

